

הַלְכוּת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקִיחַ קמא באור הגולה

או שמתנא (3) [3] (1) שלא יגנבו או ישארו פסידא (הגות סמ"ק ר"י ירוחם); (2) **אָבְל אַבְנִים וְכִיצָא בְהוֹן**, (ה) **אָסוּר**: הגה ומת' לשחוק (ג) (ט) בכדור אפלו ברשות הרבים אף על גב שאינו אלא טייל בעלמא (תוס' ר"י ירוחם); (ז) *ואם הניח ערוכ, מת' לטלטל ולהוציא (יא) כל שיש לו תורת פלי אף על פי שאינו לצורך היום כלל (ר"ן ע"ב דביצה); **ב** **הָאָסוּר לִישְׁבָּא לְהוֹצִיא** (יב) שום דבר פיוס טוב לצורך אינו יהודי: הגה אבל

שערי תשובה

[3] **שלא יגנבו**, ועין בדרכיו ח"ג סימן תקצב אם יש להקל בטי שיעור גי' מהספיקה טחון לתחום והספיקה חשבה להשכר והיא מקנה לשא פלו על פתאי, ע"ש:

למי שהיא נאמן לו בביתו דאז אסור לדיה, עכ"ל. ומתנאים אסור להחזיקם לביתו א"כ הושש שמה יגנבו דאז התייר סופן משום תחלתו, אבל אם היה מקום שם נמנים ביום אסור להחזיקם לביתו ב"ט. ונאיתי פשוטאין לסל חזי לעיר סירין הספיקים שאין בהם עוד צורך היום כ"כ שאין נגלים עוד לאלל, אבל בעיר חזן לערוכ אין קפידא כ"כ כי לא תקנו חכמים ע"ח אלא בשבת שאסור להוציא פל דבר, אבל גי' שפטר להוציא פל דבר חזן מפה שאין בו צורך היום כלל, בעבור זה לא תקנו ערוכי תצרות, מהרש"ל, ע"ש. וט"ז כתב עליו ודאי סכנים כל היום מקרי צורך אכל נפש, דאי מודפן לה אינה פרי יאכל עמקם, ע"ש: (ג) **בכדור**, ובשיש כתב דמנהג רע הוא, דאין

באר היטב

(3) **שלא**, כגון מפתח של פתחו, סמ"ק, ב"י, ויש"ש אוסר א"כ דוקא מקתח לצורך אכל נפש או תכשיט, וכן הסכים הש"י וכתב דכל בעל נפש חמיר לעצמו מקום שאין שום ערוכ שלא להוליך עמו נק מה דצריך קצת לאכל נפש בו כיום אבל משום חשש גנבה לא, בפרט במקום שיכול לתת המפתח לביתו א"כ הושש שמה יגנבו דאז התייר סופן משום תחלתו, אבל אם היה מקום שם נמנים ביום אסור להחזיקם לביתו ב"ט. ונאיתי פשוטאין לסל חזי לעיר סירין הספיקים שאין בהם עוד צורך היום כ"כ שאין נגלים עוד לאלל, אבל בעיר חזן לערוכ אין קפידא כ"כ כי לא תקנו חכמים ע"ח אלא בשבת שאסור להוציא פל דבר, אבל גי' שפטר להוציא פל דבר חזן מפה שאין בו צורך היום כלל, בעבור זה לא תקנו ערוכי תצרות, מהרש"ל, ע"ש. וט"ז כתב עליו ודאי סכנים כל היום מקרי צורך אכל נפש, דאי מודפן לה אינה פרי יאכל עמקם, ע"ש: (ג) **בכדור**, ובשיש כתב דמנהג רע הוא, דאין

באור הלכה

דנא גדול שובים צריכין לו, פרוש, לרש בנבים, משום דצורך תכנת גדול לא שכיחא אלא ככי הא (מאירי בחירושיין). וצ"ח לעיל מה שכתבנו בשם אור ורע קנה: * ואם הניח ערוכ, מת' לטלטל וכי'. אחי לאפוקי קנה מצעת הריטק"א שהובא בפשיטה טרפצת ודביקא לה דערוכי תצרות לא מהני נק לשבת, אבל

משנה ברורה

וכתבו הפוסקים, והוא הדין דמת' להוציא המפתח שסוגר בו האכלין או הפלים שצריך לאותו היום, אם נרא להניחו בביתו (1):

(1) **שלא יגנבו**, אם ישארים במקומו, אף שאינם פלים הראויים לאכל נפש, ומשמע זה מת' גם כן להוציא (1) מפתח של התכנה שפגם שם מעותיו (2) אם נרא להניחו שם בביתו, וכיון דלבו דואג ומצטער על זה, חשיב הוצאת המפתח צורך ענג יום טוב, ודע, דיש (3) פמה פוסקים שחולקין על זה וסוברין דלא הדר הוצאה אלא לצורך אכל נפש משום או צורך מנהג ושאר דברים השכיחים לאותו יום, וכנ"ל, אבל לא בשביל הפסד ממונו, (4) וכן להחמיר לנהג כמותו (5) ובהפסד במקום שיכול למכור הפלים או המפתח למי שהוא נאמן לו בביתו, דאז אסור לדברי הפל (6). ומכל מקום המתנאים שהביא (7) ביום טוב לבית הנכנס (8) ומתנאים מנכנס (9), אף על פי שאין צריך להם עוד ביום טוב מת' להביא (10) לביתו לדברי הפל, דהתייר סופן משום תחלתו, דאם לא כן לא יביאם בתחלה לבית הנכנס (11), (12) אך המתנאים שפגמו מקבר בבית הנכנס, (13) כשאין צריך להם עוד (14) ביום טוב כיון להחמיר שלא להתנאים לביתו ביום טוב אפלו אם יש שם חשש גנבה: (15) **אבל אבנים וכי'**, רוצה לימר, סתם אבנים שאינם מותרים להשפיש, דאם מותרים הוו להו כמו פלים: (16) **אסור**, אפלו בטלטול, וכל שכן להוציא, דלית בהו צורך היום כלל, ולכמה פוסקים תב מלקות על הוצאתו לרשות הרבים (17), (18) ואף לכרמלית יש על פל פנים אסור דרבנן: (19) **בכדור אפלו ברשות הרבים**, רוצה לומר, אף על גב דעל דבריו נהי גייל להעביר ארבע אמות מקום לקום אפלו הכי טהור (20), דהוא בכלל טייל ושמתת יום טוב, ורש"ל פתב דדבר תמה הוא להתייר זה, דאין בו צורך היום כלל אלא שחוק של ילדי, ונתח להם, אבל לגדולים שנותנין פן, מנהג רע הוא, דאין זה שמחה וטייל אלא שיחת ילדים וקלות ראש, וכלאו הכי אין דין זה מספם לכיל עלמא, דדעת המחבר לאסור, כמבאר לעיל בסימן שח סעיף מה, ולענין שאר מיני שחוק, (21) דין כמי בשבת, ומבאר לעיל בסימן שלח סעיף ה: (22) **ואם הניח ערוכ וכי'**, רוצה לומר, שהניח ערוכי תצרות מלבד מה שעשה תקון מבוואות בעיר, דאז מת' לטלטל ולהוציא מחצר לחצר אפלו דרף הפובי, ומשמע דאם לא הניח ערוכי תצרות אסור להוציא דבר שאין בו צורך היום כלל אפלו מחצר לחצר או מבית לחצר, ועין לעיל סימן חטו פסופו ילקמן בסימן תקכח, דסתם המחבר (23) כדעת הפוסקים דלא תקנו ערוכי תצרות כלל ביום טוב, ומת' להוציא מחצר לחצר או מבית לחצר אפלו דבר שאין בו צורך היום כלל (24), והרמ"א בענינו סתם דעת המחמירין בזה, (25) ולפלא שלא היתה שם פלים, ורש"ל כתב שנותנין שלא לעשות ערוכי תצרות בערב ביום טוב וכדעת המחבר, ואין לשנות מהנהג, ומכל מקום להתחלה שמשערב ערוכי תצרות בערב פסח לכל שבתות השנה יכל גם יום טוב ויכל יום טוב, כדי לצאת גם דעת המחמירין (26). ודע, דאף הפלים ששכיחים לאכל נפש, כגון ספנים וכהאי גוונא, (27) אם פכר גמר סעודתו ולא יצטרף עוד אליהו אסור להוליכן עמו ברשות הרבים (28) או בכרמלית, (29) ויש מקלין בספנים (30) שמה ידפן לו אינה פרי לחתך בוד (31); (32) מיהו, אם ידוע לו כדנא שלא יצטרף לסבין בהליכה זו, כגון שהולך לבית הנכנס וכהאי גוונא, אסור להוליכו עמו לדברי הפל: (יא) **כל שיש לו תורת פלי**, אבל אבנים וכהאי גוונא אסור משום מקצה: **ב** **שום דבר וכי'**, רוצה לימר, אפלו (כ) של אכל נפש, דלא עדיפא מבשול דאסור גם כן לצורך עבודת (33),

שער הציצין

(1) במתניין בשם הגהת סמ"ק: (2) הרא"ש והשור והנראה בהדפוש ומתנאים, והספיקם עמו מהרש"ל, ובשלישי התנאים הנכא שמי דעות בזה, עין שם: (3) ט"ז ושי"א: (4) פוסקים: (5) רש"ל ופרישה, וכן מוכח בדרכי משה: (6) הנהי לדעת המחמירין משום גנבה: (7) דאם צריך להם לומר בביתו שירות ומשכבות, לכיל עלמא מרת (8) להחזיקם לביתו בלי חשש גנבה: (8) רוצה לומר ביום זה, אפלו אם צריך להם ליום שני של יום טוב: (9) פתבות דף 1 בתוספת דברי הפתחיל 'מחוד', עין שם, והובא דבריהם באחרונים: (10) מנא אבותה ושי"א: (11) פדמוכה מדברי הרב הפגיד בהלכות ערוכין דאין צריך ערוכ כלל, דכל מה שפטר לטלטל מת' להוציא מחצר לחצר פלי ערוכ, וכן מוכח מדברי הר"ן פרק קמא דביצה (והובא בבית יוסף בעניניו): אמנם הנשכ"א חולק על הרי"ף והנכנסים בזה וסבירא לה דגם ביום טוב צריך ערוכי תצרות לכלים שאין צריך להם, כדאימא שם ב"רין [מאמר מרדכי בסימן תכח], ונשאר שם קצת קושיא על לשון הפתחילי' שם, עין שם, וכן פתב הנ"א בעניניו דלדעת הרי"ף והנכנסים [הרא"ש אין צורך ערוכי תצרות אף לדבר שאין צריך כלל לאותו היום, והשעם, כיון דרב הוצאות מצוי טה שצריך לאותו יום, לא הצריכו חכמים ערוכי תצרות אף להפשיט שאינו מצוי, כמו שכתב הר"ן: (12) מאמר מרדכי הנ"ל: (13) רש"ל, והובא במגן אברהם, ודע, דמה שכתב ברש"ל חזן לציוב דשרי, אין הפנה חזן לצנח הפתח שבעיר, והלא זה דומה ממש לחזן לעיר דאסור, אלא בעיר הפתח חוקמה וערוכ קצת אנשי העיר בנייהן בערוכי תצרות הקצתן לא ערוכ, דכנה אין לשפוק פל כף משום דכמה ראשונים מקלין בלא ערוכי תצרות כלל [שולחן ע"י שטיין], והדין עמו, שכן מוכח להקדים שם בקנים בים של שלמה, וסנה בנה תלפת אינה אחרונים שפמהו עליו: (14) ט"ז ואלה רבה: (15) כ"א הגר"ו פשוט: (16) לכאורה לפי דעת המחבר פסיעה א דמהות שמתנה וכי המתנה שלא לצורך לגמרי, ליתא לדון זה, וכן הביא באמת בבית יוסף לעיל סימן תקיב בשם המגיד משנה לדעת הרמב"ם, וכבר עמדו בזה מאמר מרדכי וכי אהרן, ומוכח מזה דגם להחמיר, על כל פנים מדרבנן אסור הוצאה שלא לצורך כלל, וכמו שצדדנו בבאור הלכה בריש הסימן, אלא דלפי מה שהבאנו

הלכות יום טוב סימן תקיח

מִתְּרָם (יג) לְשַׁלַּח לוֹ עֲלֵי־רֵבִי אֲבוֹתֵיהֶם, כִּגְזַרְתָּהּ לְהַחֲזִיר מִשְׁפָּחָן (יד) לְאֲבוֹתֵיהֶם אֲלֵם (טו) וְכִדְוֹמָה לָהּ (טז) מִרְכֵּי סַפִּיק הַבַּיִת וְכִי בִשְׁם חוֹסֵי פִיָּךְ דְּכַוְנוֹתוֹ: ג *לְקַח עִין (טז) שְׂאִינוּ מִיְתֵד לְשִׁפּוֹר וְצִלָּהּ בּוּ בְשָׂרָה, (יז) אָסוּר (יח) לְטַלְטֵלוֹ אַחֲרֵי־כֵן, (יט) שְׂאִינוּ כְּלִי, (כ) *אֶלָּא שׁוּמְטוֹ (כז) וּמְנִיחֹו בְּקַרְדּוֹנוֹת (כח) פְּדִי שְׂלֵא יוֹדְקוֹ בּוּ, (כב) *אֶפְסֵלוּ אֵין עֲלֵיו בְּשָׂרָה כְּלָל: הִנֵּה (כג) וְלַצִּרְף (ה) אֲכָלִי כָּפֵשׁ מִתְּרָם לְטַלְטֵל הַכֹּל (כד) אֶפְסֵלוּ מְקַצֶּה (כה) וְכִי בְּמִדּוּבִין: ד (כה) מִתְּרָם לְטַלְטֵל סֵלָם

ו שפנה דאנא
ביעה כיה ו
וכיבא ח משנה ט
טי הבית הול

באר היטב

לְצִלוֹת בּוֹ שְׂנִית בְּשָׂרָה, מִתְּרָם ט"ז: (ה) אֲכָלִי, עוֹדֵשׁ, כִּשְׁצִרְף לְמִקּוּם הַשִּׁפּוֹר לְהַעֲמִיר שֵׁם עֲדוּהָ מִתְּרָם לְסִלְקוֹ:

זו שמחה וטייל לגדולים, אכל לקטנים אין מוחין. ת"ל השאר מיני שחוק דיין כמו בשבת, ע"י סימן שלח, מ"א: (ד) ומניחו, ואם רוצה

באר הלכה

ליום טוב, דבריו שיש בהן צורך הלא מותר אף פלי ערוה, ולא מנגנו פלל לדברים שאין צורך בהם, ואפילו ערב לא מנגני: * לקח עין שאינו מותר וכו'. אבל אם הוא מניח לצלי, בין אם הוא של עין או של מתכות, תורה כלי עליו ומתן לטלטלו בכל ענין שירצה ובית יוסף, וכן פתח הרש"ל, ע"ש. ומפני כגדים משמע דרך לצרף ופופו ומקומו מותר, ככל הכלים נמנו שמלאכה לא לאסורם. וכן בחודשי הרקב"א ובחודשי הרצ"ה שמפך שים הסוגיא בשפוד של מתכות, עין שם מה שהאריס בנה, ואנו מלשנו לפי פירוש השו"ת וקמו שהעמיקו המהר"ם וצריך עיון³³: * אלא שומטו. עין משנה ברורה ומה שחלקו בין גזון דיין להתיא דמין, והוא פדי לשב קשית הש"י ונתרצו הוא לתק גדול, ובעין זה פתח מהר"ם משה וכן מוכח מהמארי, אלא דקשה עוד מהתיא דימין שח גזיל כסעיו ו בהג"ה, ומקורו מכלי פופו, דשברר כלים במקום שישולח להדיק, כגון זכוכית שנשברה על השלחן או בבית במקום שהולכין, מותר לטלטל השברים ולא הצריך שם טלטול מן הצד? ואפשר דזכוכית פרי ספי הוקא ולא הקמירו לעשות עמוי (ונש' לכו' זה בדברי מהרי"ל שכתבתי בשער העיון). ודבר גזון לומר, דאם נחמיר בקצת כהפוסקים דאף לרבנא צריך לשמט וקא, הוא הדין גם פם, וכן אפשר דכלי פופו פתח שם צדק הדין ואגב שפפה לא נחית שם לכאור הפרטים, וכן מצאנו שם בעלת שבת שפתח: ומיהו אם יוכל לשל הכוכות עליו טלטול מן הצד לא יטלטל לקרא, עין שם, וצריך עיון: * אפילו אין עליו בשר כלל. עין משנה ברורה סעיף קטן כב, ומבאר במבואות הקדש הרש"פ"א, דבש עליו בשר, אפילו במחוח מפיח מותר לשמטם³⁴ אפילו במקום דליקא למחש' להק, ומקורו מההיא דרב מלכא דאמר שומטו, וזלה קאמר רב היא בר אשי: והוא שלש עליו בשר, וזל קרסוף דלאו שטעם הוק הוא, דתרו מיטנד דכבינא אסור זה, שאמר: אפילו אין עליו וכו' מדי דתרי אקור, ומשמע דאמרינא קפאי לאו משמע קור קשרי, אלא דבין דיש עליו מצט בשר, אף שאינו שעור חשוב, אין לאסור, וגורם פשי"ס והוא שלש עליו בשר, וכן הוא הפרטא בעשרה ובאור זרוע ובשבלילקט ובהירוש' תר"ה, ולפי זה מוסרי הרש"פ"א עוד שם דתתנו עליו כחה בשר אין צריך אפילו לעשות שמו ומטלטל לקרא ואפילו שלא במקום הזקא, וקמו דאמרין לענין עוד כממנינן בפרק קמא דביצה דאם יש עליו כחה בשר מטלטל את העור אגדה, וכן כתב טר"ן, וכן משמע דעת הר"ה, עין מהירוש' ודע, דלגדוקהו בש"ס, והיא גמ"סין גרסת טר"ן והרא"ש, דין בתנא של הרשב"א אין לו

משנה ברורה
כדאימא לציל בסימן תקיח: (יג) לשלח לו וכו'. אף דאמריה לעפוש"ם שבות, במקום צרף קפאי גנא סמכינן אפוסקים דלשודת הרבנים שלנו ברמל"ח הוא, והיו שבות דשבות במקום צרף לשני, וכמבאר בסימן שכה סעיף ב: (יד) לנקרי אלם. ואפילו לית פה חשש סנה: (טו) וכדומה לזה. כגון מפי' פרי' שלום, וכפ"ל שם: ג (טז) שאינו מניח וכו'. ולא הכינו מבערב לקח, ומפל מקום מותר להשתמש בו לצרף זה, וכדלעיל בסימן תקב סעיף ג בהג"ה, ומרי' שהנה עין בלש שראוי להסקה, וקמו שנתפאר שם במשנה ברורה סעיף קטן כב: (יז) אסור וכו'. דעל"י הגלגה נצשה השפוד מאוס ומקצה, ואף להפטרין מקצה ביום טוב, (כג) דעת כמה אחרונים דהקא אסור משום שאין עליו תורת כלי: (יח) לטלטלו. אם אינו צריך (כד) עוד לצלות בו (כז) או להסיק בו תנורו, דעצים לא נחננו אלא להסקה וכהאי גוונא: (יט) שאינו כלי. ורצה לומר, דעל"י ינה שעושה בו מעשה שפוד (כו) לא נצשה כלי: (כ) אלא שומטו. ורצה לומר, שאינו נשאי לשלום אחר צליתו ולהניחו בדרפוש, אלא שומטו (ס) מותר בגרירה וטלטול מן הצד עד שיצטירו מלפניו לקרן יו"ת: (כא) פדי שלא יודקו בו, וכהתיא דלעיל סימן שח סעיף יח לענין קורן בדרשות הרבנים³⁵. ומיהו, התם לא הצריכו טלטול מן הצד משום דהוא (כח) הקא דרבנים: (כב) אפילו אין עליו בשר כלל. וכל זה כמנח במקום שעוברין בני ביתו שם, וקמו שפתח מהר"ם פדי שלא יודקו, הא אם מנח מן הצד (כט) אסור לזוז אותו: (כג) ולצרף אכלי נפש וכהסינים פדי לבוא אל הפירות, וקמו שנתפאר לעיל (ל) סוף סימן חקט, והוא הדין בענינו מותר לטלטל העין ולהסירו ממקומו לשמחה, אם צריך להעמיד שם אכלי נפש³⁶ וכדומה בשביל שמחת יום טוב, וכל זה בשביל אכלי נפש ושמחת יום טוב, הא לצרף גיפו ומקומו בעלמא אסור, וכדלעיל בסימן תקב סעיף ג. ודנה לפי מה שכתבנו שם במשנה ברורה סעיף קטן בא דעת כמה אחרונים דהוא וכן למאן דאמר מקצה, אבל לישראלים בסימן תצה דמקצה שרי ביום טוב, עצים שעומדים להסקה מתירים גם לשאר משמיש, אכן בענינו (לא) דעת כמה אחרונים דכנין שצלו בו הוא מקצה לכלי עלמא, וכפ"ל: (כד) אפילו מקצה. פתח הס"א אדם: אם הנה מנח משפח של אכלין בתוכה המהות למעוה ומנח בו מעוה, מותר להוציא התכה פדי לקח ממנו המפתח, ומתן גמ"סין להתירו אם חושש לגנבה (דהתירו) סופן משום התלקח: ד (כה) מותר

שער העיון

לעיל סימן חקיב בבאר הלכה בשם איה פוסקים, מלאכה בעבור נכרי גרע טפי, ואפשר דכזה לכלי עלמא אסור ואפילו מדאורחא. ולענין צרף פקמתי, עין שם בבאר הלכה, ועין בפני' הדשע והקרבנות הנאל בפתחא הביצה י"ב שפתחו גמ"סין עין זה, ולפי זה אין רציה להוציא שלא לצרף בעלמא. ומיהו, להפוסקים שהבאנו ברש"י סימן זה והוציאו את הצרף כלי מדאורחא אסור, בודאי גם גנחון דיין אסור מדאורחא לכלי עלמא: (ג) הוספות וכו', וכן פסקו רש"י ואלה רבה ונתנ"ד: (ד) דאם צריך לצלות מותר לקחו כדי לצלות, אבל לא מקדם לנה שפוד וכו' (כז) בממל"שמן דלצלות בו דהתירו רק משום ימה לי לצלות בו מה לי לצלות בזה לומר, וכדלעיל סימן חקיב סעיף ג, עין שם: (ט) ולהכי מותר לצלות בעין שאינו מוכן, ולא דימי לסימן תקו סעיף ג, עין שם³⁷: (ס) כן פש' רש"י בכהיה ד'שומטו' נא לא שנש"י סבר דלפי מקצת רבנא מותר אפילו טלטול עמו, ונסור אינו סובר כן, עין בית יוסף וכן פרש הבית יוסף דעת השו"ת שהם דברי מהר"ם, ודע, דיש קצת מקורשים דהיא 'שומטו' הוא כדרכו, ורצ"ה לומר, שלוקחו תחך סתהיב העלי ומניחו, עין במארי לחד לשנא, ובחודשי הרשב"א הביא זה בשם התוספות, ולא צריך לפי זה לחלק בין סמיה דתקא להתיא דקורן, מיהו בעבודת הקדש העתיק לרינא פפרוש רש"י, עין שם: (כס) ספר משה, ולפי זה אם נמצא שפוד בשבת ברשות הרבים הנה אסור לטלטלו פחות מרבע אמות, וכן פתח פמארי לאסור ונה לשנו: דאף על"גב הדנמי לה לקוח, לא דמיין נמור הוא, שאין תקו מוצי' פליקח: (כט) עבודת הקדש: (ל) עין שם במגן אברתם: (לא) רש"י ואלה רבה ונתנ"ד ופרימ"דים, ועין בפארי שרצה לומר גמ"סין מתחלה דלצרף פופו ומקומו מותר לטלטל השפוד, אף לדעת רש"י דטעם שמואל הוא משום דהוא מאוס, אסור אף לצרף פופו ומקומו, ותננו בצדוף השעם דאין עליו תורת כלי, כמו שפתחו התוספות, ובחודשי הר"ה"ה הסכים גמ"סין דהשעם הוא משום דהוא מאוס, וכן ברין ובאור זרוע, ועין שם ברין דהקא אסור אף למאן דלית לה מקצה בעלמא:

הַלְבוּת יוֹם טוֹב בְּיָמֵי תְקִיָּה

ביאורים ומוספים

קצת, ואין בזה משום איסור מכין משבת לחול או טירחה בשבת שלא לצורך.

(17) דין זה של יתירותו סופן משום תהילתן, דעת הגר"צ קרליץ (חוט שני יום טוב פ"ו ס"ק ב עמ' עט) שמסתבר שלא נאמר אלא בדבר מצוה או שנהגת יום טוב, אבל לא בדבר הרשות [ראה שו"ע לעיל (סי' תריג ס"ה ו-ח) ומשניב שם (ס"ק טו ו-כא)]. ולכן מי שיצא עם מעיל משם ובחזרתו אינו צריך לו, אסור להחזירו כשהוא מטלטל בידו אפילו כשיש חשש שיגנב במקום שישאירנו, אלא אם כן יהיה לו צורך בו בהמשך היום טוב.

והמוציא אוכלים ביום טוב למקום אחר, וכשכילה סעודתו רוצה להחזיר את מה שנשאר לביתו [שלא לצורך סעודת היום טוב], דעת הגר"צ קרליץ (שם עמ' עח) שאסור להחזירם גם כשיש חשש שאם ישאירם במקומם יגנבו או יתקלקלו, שבדברי מאכל שדעתו לאוכלם ולכלותם במקום שלשם מוציאם, לא שייך לומר שאם לא נתיר לו להחזירם לא יבא להוציאם ושהיר דעתו לכלותם שם [שלא יצטרך להחזירם].

[שעה"צ ס"ק יג]

לומר בביתו שירות ותשבחות, לְכִלֵּי עֲלָמָא מְפָרְדִּי.¹¹⁸

(18) ולומר בביתו קצת שירות ותשבחות מחובב, אף על פי שאינו צריך לכך, רק כדי שיוכל להחזירם לביתו, כתב במשניב לעיל (סי' תקג ס"ק ז) לענין המבשל ביום טוב לצורך מחר אלא שטעם מעט מהתבטל ביום טוב עצמו כדי להתיר בישראל, שיש דעות בין הפוסקים בזה, ושהעולם נהגו להקל, והמחמיר תבא עליו ברכה. אמנם לעיל (הערה 15) הבאנו את הוראת הגר"י קניבסקי לענין המגבת שלוקחים לבית הכנסת לצורך ההשתחויות בראש השנה שיוכל להחזירה ביום טוב אם ישתמש בה בביתו [ושמא יש לחלק בין הדנדוים, ואין דברי המשניב אמורים אלא לענין בישראל, כיון ששם הוא אוכל רק מעט, וגם יכול לבשל מעט רק לצורך היום טוב והוא מרבה בבישול בשביל מחר, מה שאין כן כשמביא את המגבת שחייב להביא את כולה בשביל כל שימוש בה. ולפי זה, הבאת המחזוריים דומה להוראת הגר"י קניבסקי].

[משניב ס"ק ח]

וְלִכְפֹּה פּוֹסְקִים תִּבְּ מְלָקוֹת עַל הוֹצְאתוֹ לְרֵשׁוֹת־הַרְבֵּימֵי.¹¹⁹

(19) ואם מוציא בבת אחת דבר הצריך לו דבר שאינו צריך לו, כגון שמוציא אוכלים ואבנים, כתב הקובץ שעורים (ביצה יז, א) שאף על פי כן על הוצאת האבנים יהיה חייב מלקות מהתורה. וביאר שאין זה דומה למרבה בשיעוריו שלחלק מהראשונים אינו אסור מהתורה [וראה לעיל (סי' תקג ס"ק ה) שמוותר להרבות בשיעורים ביום טוב בטירחה אחת], כיון שהחיתור של מרבה בשיעורים הוא רק כשיכול להשתמש בכל התיכה ותיכה שבה נעשתה המלאכה, מה שאין כן במקרה זה שאין לו שימוש באבנים כלל. וראה עוד מה שכתבנו לעיל (שם) בענין מרבה בשיעורין בהוצאה, כגון הוצאת צרור מפתחות כשאינו צריך לכולם, וכן הוצאת חפסת סיגריות, או עגלת תינוקות כשיש בה עוד חפצים שאינם נצרכים למציאתו.

[משניב ס"ק ט]

הַצֵּל־יְדֵינֶךָ נִגִּיל לְהַעֲבִיר אֶרְבַּע אַמּוֹת מִמָּקוֹם לְמָקוֹם אֶפְלוּ כְּכִי מִתְרִדִּים.¹²⁰

(20) אכן, לשחק בכדור על גבי אדמה, כתב לעיל (סי' שח ס"ק קנח) שדאי שאסור משום חשש אשווי נטות, אלא שמי"מ אין למחות המשך במילואים עמוד 66

[משניב ס"ק ה]

אִי הַפְּלִים שְׂעָרֶיךָ לְאוֹתוֹ הַיּוֹם, אִם יָבֵא לְהַנְיִחוֹ בְּבֵיתוֹ.¹²¹

(11) והטעם שמצריך שני טעמים אלו, שהרי אם אינו ירא להניחו בביתו, כתב הב"י שיהיה אסור להוציאו מחמת שהיא הוצאה שלא לצורך, ואם אינו צריך את הכלים לאותו יום אלא רק חושש שיגנבו, לדעת הטור ועוד פוסקים המובאים במשניב להלן (ס"ק ה, ראה שעה"צ ס"ק ח) יהיה אסור להוציא את המפתח, משום שמניעת הפסד ממון אינה נחשבת צורך היום, ואין להתיר בגללה הוצאה ביום טוב, וכתב להלן (שם) שנכון להחמיר לנהוג כמותם.

ואם יש לו אדם נאמן שיכול להשאיר אצלו את המפתח, כתב השו"ע הרב (ס"א) שאסור לו להוציאו, וכן כתב המשניב להלן (ס"ק ו) בענין מי שירא להשאיר בביתו את מפתח התיבה שמונחים בה מעותיו, שאם יש לו אדם נאמן שיכול להשאיר את המפתח אצלו אסור לו להוציאו [אך יתכן שאולי לדעתו יש לחלק בין מפתח תיבה של מעות לבין מפתח של כלי ביתו ואוכלים הצריכים לו. ראה שש"כ פ"ט הע"ח].

[משניב ס"ק ו]

לְהוֹצִיא מִפֶּתַח שֶׁל הַתְּכָה שֶׁמִּנְהָ שָׁם קְפוּתוֹי¹²² וכו', וְנָבוּ לְהַחֲמִיר לְנֶהֱגַ קְמוּתָם¹²³ וכו', דָּאָז אָסוּר לְדַבְּרוּ הַפְּלִי¹²⁴ וכו', וּמִתְרַבָּא מִגִּבְעָה¹²⁵ וכו', מִפֶּתַח לְבִיאָן¹²⁶ וכו', דָּאִם לֹא־רָכַן לֹא יִבְיָאִם בְּתַחֲלָה לְבֵית־הַכְּנֻסִית¹²⁷.

(12) והרצה לצאת מביתו ביום טוב וירא להשאירו פתוח, ורצה לנעלו ולטלטל את המפתח עמו, דעת הגר"צ קרליץ (חוט שני יום טוב פ"ו סוף ס"ק א עמ' עז) שדינו תלוי במהלוקת המובאת כאן במשניב, אך הוסיף, שאם מניח את המפתח בחדר המדרגות שיש לו מציאות, יתכן שלכל הדעות יש להקל אף שלא עירבו את הדר המדרגות, משום דעת הפוסקים שאין עירוב ליום טוב [אמנם אם משאיר בביתו אוכלים או כלים הצריכים לו לכו ביום, ראה מה שכתבנו לעיל (ס"ק ה)].

(13) כלומר שמניעת הפסד ממון אינה נחשבת צורך יום טוב. אמנם, לעיל כתב (סי' תקג ס"ק טו) שאם יש לו קדירה על גבי האש וחושש שתיבקע, מותר להוסיף לה מיב, כיון שהוא צורך יום טוב [וצריך לומר ששם החשש שתיבקע הקדירה ויפסיד את האוכל שבתוכה, או שצריך לה לצורך בישולים נוספים ביום טוב, ואם כן הרי זה צורך אוכל נפש].

(14) ולענין הוצאת מפתח ביתו שמונחים בו מאכליו ושאר צרכי היום טוב, ויש לו אדם מהימן שיכול להשאיר אצלו את המפתח, ראה מה שכתבנו לעיל (ס"ק ה).

(15) וכשאינו מתיירא מפני גניבה, כגון מי שהלך להתארח לסעודת יום טוב ולקח עמו צרכי תינוק וענתה רוצה להחזירם לביתו, דעת הגר"צ קרליץ (חוט שני יום טוב פ"ו ס"ק ב עמ' עט) שאם לא ישתמש בהם בביתו אסור להחזירם, כיון שאין חשש גניבה אם ישאירם בבית הנסאריים.

וכן לענין המגבת שמביאים לבית הכנסת בראש השנה לצורך ההשתחויות, הורה הגר"י קניבסקי (ארחות רבנ' ח"ב עמ' קט) שהרצה להחזירה ביום טוב, עליו להשתמש בה בבית [ומסתבר שטעמו משום שאין חשש שמא יגנבו את המגבת בבית הכנסת, ולא שייך כאן החיתור של התירו סופן משום תחילתן].

(16) ולשאת את הטלית בידו במקום שאין חשש גניבה אלא שיש עירוב, כתב בשו"ת אגרות משה (אריח ח"ה סי' ב) לענין נשיאת הטלית בחזרה לביתו בשבת במקום שיש עירוב, שלמי שמקפיד שלא ישתמשו אחרים בטליתו, נחשבת החזרת הטלית לביתו צורך

מילואים הלכות יום טוב סימן תקטו המשך מעמוד קודם

[ביה"ל ד"ה בעיה]

אם אולען כמריהו אם לא⁸⁰ וכו', דקשיב לענין דה קעיר שפדא נשכאל⁸¹.
(80) ולענין נכרי שהדליק בו, כתב לעיל (סי' רעו סי' ב' ד"ה אם) שדעת
המאירי, שאם אחד מן המיעוט הוא אדם חשוב, שהדברים מוכיחים
שבשבילו נעשה, תולים שהדבר נעשה בשבילו, אלא אם כן ידוע
שעשה הנכרי לצורך עצמו.
(81) וכן לענין נכרי המחמם מרחץ כשבת לצורך הרחיצים במוצאי
שבת, כתב במשני' לעיל (סי' שכו סי' ל"ח) שפשוט שאף אם רוב העיר
הם נכרים, מי'מ אם רוב הרחיצים במוצאי שבת הם ישראלים,
נחשב כנעשה לצורך ישראל ואסור עד מוצאי שבת בכדי שיעשו.

שבת יבכדי שיעשו אף כנגד הליכת הלילה].

אמנם, כתב שם בשם התוספת שבת הנ"ל, שאין דברי המג"א
מוכרחים והכל לפי הזמן.

(79) אמנם, אם הלך הנכרי ביום טוב ותלשו חזור ביום ראשון בערב,
כתב הרעק"א (גליון השו"ע סי' א' ד"ה כ"ד) שיש להמתין בכדי שיעשו
אף כנגד הליכת הנכרי ביום ראשון למרות שהוא חול, כיון שאם
הנכרי לא היה הולך לתלוש אלא ביום ראשון לא היה יכול הישראל
ליהנות מהדבר אלא ביום שני, נמצא שהישראל נהנה ממלאכת יום
טוב, ואף לעיננו של התוס' יש לחוש שמה שאמר לנכרי להביאו ביום
טוב כדי שיהיה אצלו ביום ראשון בערב.

הלכות יום טוב סימן תקיח המשך מעמוד 280

[ביה"ל ד"ה מתוך]

ופורנותיה, שכיון שאין בזה צורך יום טוב או צורך גופו, הרי זה
כמבעיר שלא לצורך כלל [וראה לעיל (ד"ה 4) לענין המוציא שלא
לצורך הנאת גופו].
[ביה"ל ד"ה מתוך]
המחבר בעצמו סובר דלנכרי נרע טפי⁸².
(9) ואף לענין הערשה מלאכה לצורך בהמה, כתב בשו"ע לעיל (סי'
תקיב סי' ל"ב) שיתכן שדינו יותר חמור מעשה מלאכה שלא לצורך
כלל, ואף לדעת הרמב"ם יש בזה איסור תורה.

הכנסת, ונחשב הדבר צורך, כיון שדעתו של אדם נחה יותר להתפלל
במחזור שלו, כך גם הבאת ספר תורה חדש לבית הכנסת, שדאי
שרעת המתפללים נחה יותר כשקוראים מספר חושן, ובמיוחד
שבספרי תורה שכיח שיש שיגאות ופסולים, וספר תורה שעכשיו
נגמרה כתיבתו והגה היטב כדאי שהוא מודר יותר, לפיכך נחשבת
הבאתו צורך היום [הביא שם טעם נוסף להקל, כיון שבהכנסת ספר
התורה לבית הכנסת נשלמת מצות כתיבת ספר תורה, ואם כן הרי זה
צורך מצוה].

[ביה"ל ד"ה וספר תורה]

[הוא דפין מקוורים ושארין ספרים ללמד קדם יום קה"ה].
(10) וספר שכתוב בשפה זרה שרק מעטים יכולים לקרא בו, דעת
הגר"ש אויערבך (ששי"ב פ"ט הי' ט) שמותר להוציאו לצורכא, ואין
זה נחשב הנאה שאינה שווה לכל נפש, שנפסק בשו"ע לעיל (סי' תקיא
סי' ו-ד) שאין מותר לעשות מחמתה מלאכות ביום טוב, כיון
שהקריאה כשלעצמה היא הנאה השווה לכל נפש. והוסיף, שמטעם זה
מותר להוציא מאכל חריף שרק מעטים אוכלים אותו, שכיון שעצם
הנאת האכילה היא הנאה השווה לכל נפש, אין זה משנה אם המאכל
אין שווה לכל נפש.

ואם שולח לחבירו במתנה ספר תורה וכדו' לצורך שקרא בו רק
למחרת יום טוב, כתב במשני' לעיל (סי' תקטז סי' י"ב) לענין השולח
לחבירו תפילין במתנה ביום טוב, שמותר לעשות כן אף שלא ינחם
אלא בחול, שכיון שהמשלח נהנה שנתן מתנתו לחבירו הרי זה צורך
שמחת יום טוב.

[משנ"ב סי' ק]

רק לשם תפישתו להקשטו בקה"ה⁸³.

(8) אמנם, אם הפך להוציא אהו דבר כדי להתכבד בהוצאתו [בגון
שמוציא אהו דבר יקר ערך], כתב לעיל (סי' תקיד סי' ל') לענין
הבערה ביום טוב, שאסור להדליק בו כדי להראות את עשירו

הלכות יום טוב סימן תקיח המשך מעמוד קמא

[ביה"ל ד"ה וספר תורה]

המנחת יום טוב (קיצור שו"ע סי' צח סי' קכו) והבן איש חי (שנה א' פ'
במדבר אות ט) שצריך לברוק ולדקוק אם יש בכיסו חפצים שאין לו
צורך בהם ביציאה זו [בגון מי שהיה לשאת עמו באופן קבוע את
מפתחות ביתו אף שלפעמים אינו נצרך להם, אם יעשה כן ביום טוב
נמצא שמתלכל את המפתחות שלא לצורך].

בנשים וקטנים, משום שמתוב שהיו שוגגין ואל ידו מוידין, וראה מה
שכתבנו שם.

[משנ"ב סי' ק"ו]

שאין בו צורך היים קלל⁸⁴ וכו', כדי לצאת גם דעת המחמירין⁸⁵
וכו', אסור להוליכן עמו בראשית הרמב"ם⁸⁶ וכו', ויש מקללין
בספריים⁸⁷ שקרא קדמן לו אינה פרי לקותה⁸⁸.

ולשאת איתו שערן לכל מקום שהולך [באופן שיש בנשיאתו משום
איסור טלטול בשבת], הבן איש חי (שם), והובא בק' החיים סי' ט) כתב
שמותה, כיון שיש לו צורך לדעת את השעה בכל עת, וכן הביא הש"ד
חמד (אסיפת דינים יום טוב סי' א סי' א) שהחיצא וחסודא הסתפק בזה
הסיק שיותר נראה לו שיותר חסך נהגו העולם, דעת הגר"י קרליץ
(חוט שני יום טוב פ"ו סי' א ע"ג) שמי שיוצא מביתו למקום שיש
שם שערן, כגון לבית חבירו או לבית הכנסת, אסור לו לטלטל את שעונו
נאלא אם כן נחוץ לו לדעת את השעה בדרכו ממקום למקום].

(21) ואף שאין לו לטלטל זה צורך היום כלל, יש לו בו צורך מסוים, כגון
לטלטלו למקום שיהיה מונח יותר או שנופרע לו במקומו הראשון, שכן
באופן שאין לו שום צורך בלטולו, כתב השו"ע לעיל (סי' ע"ח סי' ט"ז) שאף
כדי שמלאכתו לדעתה אין לטלטלו שלא לצורך כלל, ואפילו בחוץ הבית.

על הדוק אם יש בענינת שערן יד, רגיל או שעשוי מהב, משום איסור
לטלו, ראה מה שכתבנו לעיל (סי' שא סי' מ"ה).

(22) ומנהג החו"א, הביא בספר ארחות רבנו (ח"ב ע"ג ק"א) היה לערב
עורבי הצרות גם בערב יום טוב כדעת הרמ"א, אכן, בשו"ע הרב (סי'
הביא דברי המשני' לכליל בערוכ שעושה לשבת גם את יום טוב,
כדי לצאת ידי דעת המחמירין.

(23) ומטעם זה, בכל פעם שיוצאים לרשות הרבים ביום טוב, כתבו

מילואים הלכות יום טוב סימן תקיה המשך מעמוד קודם

כמו כן דבר המצרך להוציאו מחמת ספק, כגון להוציא שני אתרוגים כשאינו יודע איזה מהם יותר מהודר ורצה מחמת הספק ליטול את שניהם, דעת הגר"י קרליץ (חוט שני שם עמ' פג) שמותר, וכמו כן מותר להוציא אתרוג לשאל את הרב על כשרותו, שהצורך לברר את הספק או לקיים מצוה בהודר נחשב צורך קצת.

[משנ"ב ס"ק יב]

דאסור גס"קן לצרף עכר"ם²⁶.

26) ולצורך מומר לעבודת כוכבים או לחלל שבת בפרהסיא, כתב לעיל (סי' תקיב ס"ק ב) לענין בישול ביום טוב, שכשם שאסור לבשל לצורך נכרי כך אסור לבשל לצורך מומר לעבודת כוכבים ולחלל שבת בפרהסיא (וראה לעיל (סי' שפ"ה ס"ק ה) בגדר פרהסיא).

24) ולענין כוסות לאחר שגמר להשתמש בהן, כתב השו"ע לעיל (סי' ש"ג סי') שהדחת כוסות אף לאחר סעודה שלישית מותרת ואינה נחשבת כהוצאה שלא לצורך דו"ב, כיון שכל דיומם ראוי לשתיה.

25) ולהוציא שאר חפצים שספק אם יודקק להם, דעת הגר"י אר"י (מנחת שלמה ביצה יב, א עמ' קמ), הליכות שלמה טוכות פ"א סכ"א) שמותר להוציא לולב לצורך אחרים אף אם יש לו ספק אם יטלוהו, וכן להוציא ספר שספק אם יקרא בו, שכל שיתכן שיצטרך לכך אחר כך נקרא צורך. וכן דעת הגר"י קרליץ (חוט שני יום טוב פ"ז ס"ק א עמ' ע"ד) שמותר להוציא בגדי תינוק שמא יצטרך להם. ובשורת כבוד משה (ח"ח סי' קפ) כתב, שאין להוציא חפצים שהשימוש בהם פחות שכיח מסכינים, שלא התיר הט"ו (שהוא מקור דברי המשגיב, ראה שעה"צ (סי' כ) אלא בסכינים וכיוצא בהם ששכיח שיודקק להם.

הלכות יום טוב סימן תקיה תקיט המשך מעמוד קודם

הדלח שאסור לפותחה בבין השמשות משום נר הדולק בסמך אליה [ראה שו"ע לעיל (סי' רע"ו ס"א)], שלכאורה יש לאסור לפותחה גם לאחר שכבה הנר משום 'מיגו דאיתקצאי', דעת הגר"י אר"י (ש"י"כ פכ"ב הע' לג) שמה שהיה אפשר לפתוח את הדלת, אפילו בשעה שהנר דולק, על ידי שיוזו את הנר על ידי אינו יהודי ועבור רק על איסור דרבנן, אין זה סיבה לבטל מנהגות שם מוקצת, שאין זה דומה לדברי הביה"ל כאן, כיון שבבנין ריעו הרי כמות שהוא אין בטחורתו אלא איסור דרבנן, מה שאין כן במקרה של הדלת שכמות שהיא יש בפתחתה משום מכבה שאיסור מדאורייתא, ורק שיכול לשנות את המצב של הנר הדולק על ידי איסור דרבנן [וראה לעיל (סי' רע"ו ס"ק ב) שהבאנו צדדים אחרים להקל בזה].

סימן תקיט

צירי דלתות מִסָּר לְהַסִּיר וּלְהַחֲזִיר לְצַרְף יוֹם-טוֹב

[משנ"ב ס"ק א]

אָלָא עֲשׂוּיֹת קָמִין סָבָה אוּ מְגַדְלָא שְׁל עֲזָרָא.

1) וגם באופן זה אין לסלק את התריסין אלא כשאין מחויקה החנות ארבעים סאה, כמו שכתב הרמ"א לעיל (סי' ש"ד ס"א) שהדין שאין סתירה ובנין בכלים כגון חבית, היינו דוקא בכלים שאין מחויקים ארבעים סאה, וביאר המשגיב שם (סי' ב) שאם מחויק הכלי ארבעים סאה הריהו כאחל ויש בו כניח וסתירה, ואפילו כניח וסתירה של כל דהו.

מעצם הפתיחה ולא מהאיסור שנכרך בו, לכן אין לאסור ליהנות מתבולת המקור, וביותר יש כאן מקום להקל, שכיון שהוא לא ידע בשעת פתיחת המקור שתידלק הערה אין לדנו אלא כמתעסק, שהוא יותר קל אף משהו, ולכן אין לאסור עליו ליהנות מתוצאת אותו מעשה. ולענין לאסור להשתמש בשבת במים שברוד החימום [ביה"ל] משום שובבנות שבת היו בו מים חתומים והיה אסור לפתוח את ברו המים החמים, משום שבכך יכנסו מים צוננים לחד ויתבטלו, דעת הגר"י אר"י (ש"י"כ פ"א הע' ק"ג) שאף שלכאורה יש לאסור לפתוח את ברו החמים אף לאחר שנצטננו המים שברוד, מדין 'מיגו דאיתקצאי', יתכן שאפשר להוציא את כל המים החמים ברימה אחת, ובאופן כזה יתכן שאין המים הנכנסים מספיקים להתחמם, ואם כן נמצא שמעולם לא היה כאן מוקצה.

[משנ"ב ס"ק מו]

אָבָל לֹא יִפְתָּח מִן הַבַּיִת קְרָה⁶⁸.

68) ולפנות את האבנים שהינן מוקצה כדי ליטול מהפירות, כתב הבי"ש המרדכי שמותר, כיון שמותר לטלטל מוקצה לצורך אוכל נפש [וכמו שפסק הרמ"א לעיל (סי' א)].

[ביה"ל ד"ה בית]

דָּאִין בְּסִתְיָהּ זֵו קִי אִם אִסוּר דְּבָבָן⁶⁹.

69) ומה שכתב [במשגיב (סי' מה) ולהלן בביה"ל] שיש להחמיר שלא בשעת הדק בשטות שכל חפץ שאי אפשר להשתמש בו בגלל מניעה היצונית מחמת איסור חל עליו שם מוקצה, מימ כשהמניעה היצונית אינה אלא מחמת איסור דרבנן, אף לשיטות אלו אין החפץ נחשב מוקצה.

הלכות יום טוב סימן תקיט תקכא תקכב המשך מעמוד קודם

[משנ"ב ס"ק ט]

קָדִי שְׁלֹא תִטְּףֵהָ אֶת הַקֵּינָה⁶⁶.

66) שכתב השו"ע לעיל (סי' שלח ס"ח) שאם מי הדלף ראויים לרהיזה או לשתיה בהמת, מותר לתת כלי תחת הדלף וכן לרוקן את הכלי כשנתמלא, אבל אם אין מי הדלף ראויים, אסור להניח תחתיהם כלי, משום שאין עושיין גרף של רעי לכתחילה, וביאר בביה"ל שם (ד"ה אסור), שאף שמותר לטלטל גרף של רעי, מימ כיון שאין עושים גרף של רעי לכתחילה, בהכרח שמתרצה להשאיר את הכלי במקומו, ונמצא שהוא מבטל כלי מהיכנו, שהרי לא יוכל להזוז, אכן, אם נתן

לעיל (סי' שח ס"ק ע"ד) שאסור, ומשום שאין עליהן שם כלי וחשובות כאבנים, שלא מרגילה בהן מחשבה להשתמש בהן אפילו חשב עליהן מערב שבת.

הכלי שמבטל בו, כתב השו"ע הרב (סי' שלח ס"ח) שהיינו דוקא כלי המותר בטלטול.

[שעה"צ ס"ק ט]

לְעִיל קְסִינָן שְׁלַח, עֵץ שָׁם⁶⁶.

6) שם במשגיב (סי' כו) כתב, שדעת ה"ס של שלמה (ביצה פ"ה ס"א) א) שרק בשבת אסור לכסותו, והאיר ושאר אחרונים התירו אפילו בשבת.

